

ности които хвърлятъ челоуѣцѣтъ въ едно усилно положеніе, и въ искушеніето да презиратъ законитѣ за да са обогатѣтъ. Найжестoko бѣхх наказаны онѣзи царѣ които, на мѣето да бждѣтъ добры и бдителны пастыри на народытѣ, не бѣхх мыслили друго освѣнь да опустошаватъ стадото като гладны вълцы.

Но, туй което наймного стрѣсенъ Телѣмаха, бѣше като видѣ, въ тѣзи бездна отъ мракъ и мжкы, едно голѣмо множество царѣ които бѣхх минжли на земята за владѣтели доста добры; тѣ бѣхх осждены на Тартарскытѣ мжкы, защото бѣхх еж оставили да са водѣтъ подирь едни лошы и лукавы челоуѣцы. Тѣ бѣхх наказаны за злинытѣ които онѣзи бѣхх причинили съ тѣхната власть. Освѣнь туй, повечето отъ тѣзы царѣ бѣхх нито добры нито злы, толкози слабостъта имъ бѣше голѣма; тѣ никога не са бояхх че не ще познаватъ истинната; тѣ немаха любовь къмъ добродѣтельта, нито намѣрвахх удоволствіе въ струванъето на доброто.

Когато Телѣмахъ излѣзе отъ тѣзы мѣста, той осѣти олекванъе, като че една планина бѣше са махнжла отъ гжрдытѣ му: той разумѣ, отъ туй отлекванъе, злощастіето на тѣзы които бѣхх затворены въ тѣзы мѣста безъ надѣжда да излѣзѣтъ отъ тѣхъ. Той бѣше оплашенъ като видѣ колко царѣтѣ бѣхх построого мжчени отъ другытѣ престжпници. „Какъ! думаше той, толкози длѣжности, толкози опасности, толкози мрежы, толкози затрудненія да познаѣтъ истинната за да са защитѣтъ противъ другытѣ и противъ себеси; наконецъ толкози ужасны мжкы въ аидѣ, слѣдъ като еж были толкози вълнуваны, толкози завижданы, толкози гонены въ единъ краткъ животъ! О безумень е този който търси да царува! Честитъ е този който са ограничава на едно частно и мирно състояніе, въ което добродѣтельта му е полесна.

Като правяше тѣзи размышленія той са смущаваше въ себе си: той потрепера, и паднж въ едно вѣпняванъе въ което той осѣти нѣщо отъ отчаяніето на тѣзи бѣдны, които бѣше видѣлъ. Но колкото са отдалечаваше отъ жалното туй жилище на мрака, на ужаса и на отчаяніето, толкось дерзостъта му малко по малко са възраждаше: той дышаше и съзираше вече отъ далечъ